Hlavu vzhůru, Keiko Carterová

DEBBI MICHIKO FLORENCE

FRAGMENT

Hlavu vzhůru, Keiko Carterová

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Debbi Michiko Florence
Hlavu vzhůru, Keiko Carterová – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Hlavu vzhůru, Keiko Carterová

Hlavu vzhůru, Keiko Carterová

DEBBI MICHIKO FLORENCE

PŘELOŽIL JOSEF KALOUSEK

FRAGMENT

Věnováno Jo Knowlesové a Cindy Faughnanové –
kolegyním spisovatelkám a blízkým kamarádkám,
které jsou obě sladší než čokoláda.

jedna

Některým lidem připadá každá čokoláda stejná, jenomže to se pletou. Čokoláda totiž může být hustá, hořkosladká, drolivá nebo krémově jemná. Někdy taky má třešňovou, kávovou nebo vanilkovou příchuť. Můj vztah k mým nejlepším kamarádkám připomínal čokoládu té nejvyšší jakosti – spousta sladkosti a něhy. Nebo tomu tak alespoň bylo dřív. Teď už jsem si tím tolik jistá nebyla, jenom jsem chtěla, aby se věci vrátily zpátky do normálu.

Nachystala jsem plán. My tři se sejdeme na místě, které máme všechny rády. Budeme si povídat o tom, co se za celé léto událo.

Budeme se smát, jako to nejlepší kamarádky dělávají, a popichovat se, jako to nejlepší kamarádky dělávají. Pak si budeme navzájem říkat, jak už se těšíme do sedmé třídy.

„Audrey, pospěš si!“ Poklepala jsem na kovový rám prosklených vchodových dveří domu mé nejlepší kamarádky. Bylo mi jasné, že jestli vejdu dovnitř, bude ještě těžší ji přimět, aby odtamtud odešla. Do pusy jsem si dala několik lentilek. Když jsem se

do sladkostí zakousla a začaly se mi rozplývat na jazyku, pocítila jsem, jak se mi úlevou narovnala ramena.

O pár minut později k mým uším dolehly kroky. Když Audrey konečně zatlačila do dveří a vyšla ven, uhnula jsem jí z cesty.

„Kam ten spěch, Keiko?“ Audrey si dlaněmi uhladila bílé tričko, načež se poplácala po zadní kapse růžových šortek, aby se ujistila, že si vzala mobil.

„Copak ty se netěšíš, až uvidíš Jennu?“ podivila jsem se.

Jenna Sakaiová byla naše druhá nejlepší kamarádka. Její rodiče se loni rozvedli a otec se přestěhoval do Texasu, takže Jenna poprvé po třech letech strávila léto jinak než s námi.

Audrey si nechala vlasy, zbarvené jako mléčná čokoláda, splývat přes ramena. Byl to sotva měsíc, co je přestala nosit uvázané do culíku. „Celé léto nás úplně ignorovala,“ řekla.

„Ne *úplně*,“ namítla jsem. Všechny tři jsme si zpočátku s nadšením posílaly jednu zprávu za druhou, jenže takové tempo se nedalo udržet. Částečně to bylo tím, že mi nepřišlo správné Jenně do detailu líčit, co všechno jsme bez ní podnikaly. Prázdniny nejspíš strávila sama v bytě svého táty, zatímco ten byl v práci.

„To ona nám přestala posílat zprávy," podotkla Audrey a poprvé za celé léto si na rty místo balzámu nanesla lesk. Rty se jí třpytily a voněly po jahodách.

„My jsme se jí pak taky přestaly ozývat."

Audrey mávla rukou. „Jenna se odmlčela první."

„Audrey," napomenula jsem ji. „Nebuď zlá." Nejradši bych jí ale řekla: *Nekaz nám to shledání.*

Ze schodů jsem sešla jako první a doufala, že tím Audrey přiměju trochu zrychlit. Někdy během léta došla k závěru, že jezdit na kolech je dětinské. Blížily se naše třinácté narozeniny – Audrey je měla v listopadu a já v únoru.

Po dvou týdnech, během nichž jsme byly zavřené doma, jsme rodiče uprosily, aby nám dovolili jet autobusem. Souhlasili, ale jet jsme mohly jenom do Courtyardu – nóbl venkovního obchodního centra – a zase zpátky, jenom během dne, a ještě pod podmínkou, že jim dáme předem vědět. První jízda pro nás byla výjimečná. Audrey náš výlet pečlivě dokumentovala, od čekání na zastávce až po sezení na tvrdých sedačkách v autobuse, a před každým obchodem, který jsme navštívily, si nezapomněla udělat selfie. Pak fotky z toho dne vytiskla a sestavila z nich koláž. Vyvěsila jsem si ji u sebe v pokoji na zeď.

Dnes měl autobus dorazit už za patnáct minut, a mně se začínalo zdát, že ho snad chtěla schválně zmeškat.

Zpočátku to byl zvláštní pocit, když s námi Jenna nebyla. Vždycky jsme všechno podnikaly ve třech: projížďky na kolech po sousedství, výpravy na zmrzlinu do parku, hraní deskovek u nás doma nebo sledování filmů u Audrey. Několik prvních letních týdnů jsme si Audrey a já s Jennou psaly, abychom ji úplně nevynechaly. Audrey dokonce vytiskla Jennin portrét, přilepila ho na dřevěnou násadu a pak jsme si s ní všude dělaly selfie, jako by Jenna byla pořád s námi. To bylo od Audrey typické, že přišla na tak roztomilý a vynalézavý způsob, jak Jennu do našich aktivit zahrnout. Jenniny odpovědi ale byly vždycky poněkud strohé, a od začátku července navíc přicházely se značnou prodlevou. V srpnu pak s námi přestala komunikovat úplně. Pak s tím přestala taky Audrey. Tvrdila, že je Jenna sobecká a že jí na nás nezáleží, ale já tomu nevěřila. Jenna si na psaní nikdy moc nepotrpěla – už před tímhle létem – a neměla ani sebemenší zájem o sociální sítě. Ona a Audrey byly opravdu každá z jiného těsta. Audrey byla jako balení značkových čokoládových bonbonů, zatímco Jenna připomínala spíš tabulku tmavé čokolády z limitované edice.

„No bezva," zamručela Audrey, zatímco za mnou scházela po verandových schodech.

Než jsem se stihla zeptat, proč to řekla, donesl se k mým uším ten nejhorší možný hlas.

„Hele, to jsou Palačinková dvojčata!" To zakřičel Conner Lassiter, Audreyin bratr, když se svými pitomými kamarády, Dougem Nolanem a Teddym Chenem, vyšel zpoza zatáčky.

Byli o rok starší než my, ale pořád se chovali jako pětiletí.

Založila jsem si ruce na hrudi, což jsem poslední dobou dělávala často. Audrey kolem mě proběhla a já vyrazila za ní, oklikou na zastávku. Kolem kluků jsme totiž procházet rozhodně nechtěly.

„Bože, to jsou ale pitomci!" prohlásila Audrey. „Nemůžu uvěřit, že se teď s nima budeme potkávat ve škole."

Už za dva dny jsme měly nastoupit do sedmé třídy. Na škole Pacific Vista měli žáci ze šesté samostatnou budovu a taky chodili v jinou dobu na oběd, takže jsme minulý rok Connera ani jeho blbečky moc často nevídaly. Teď se s nimi ale budeme o obojí dělit.

„Školní areál je dost velký," poznamenala jsem. „Šance, že na Connera narazíme, jsou mizivé, obzvlášť když si zjistíme, kde se poflakuje, a pak se těm místům budeme vyhýbat."

Ruce jsem svěsila podél těla, potřebovala jsem jimi totiž máchat, abych s Audrey udržela krok. Takhle alespoň ten autobus určitě stihneme. Představovala jsem si, že je chodník Connerův obličej, a dupala jsem tak, až mě rozbolela kolena. Jeden by řekl, že kluci z osmé už budou dospělejší. Minulý rok Doug pro Audrey, Jennu a mě vymyslel přezdívku Velká čínská zeď, která ale byla dost trapná, zejména proto, že ani jedna z nás není Číňanka. Jenna je japonská Američanka, já jsem napůl japonská Američanka a Audrey je částečně Angličanka, Irka a Francouzka.

Když jsme nastoupily do autobusu, Audrey měla plné ruce práce s telefonem, psala si se svou sestřenicí Sylvií, která žila v San Francisku a už chodila na střední. Sylvia teď pro nás byla odbornicí na všechno, od módy až po lásku.

O tři zastávky dál jsme s Audrey vystoupily a ocitly jsme se u vchodu do Courtyardu. Moc rády jsme sem chodily na nákupy nebo na procházky, protože všechny obchody tu byly umístěné venku a propojené dlážděnými chodníky, lemovanými palmami, rozkvetlými květinami a fontánami. Jediná nevýhoda spočívala v tom, že tam nebyla jediná čokoládovna.

Audrey a já jsme se vydaly na naše obvyklé místo u Heart & Seoul, pojízdného stánku s grilovaným korejským jídlem. Ona si cestou dál psala textovky.

Od chvíle, kdy na začátku šestky dostala vlastní mobil, do něj v jednom kuse zírala, s někým si psala nebo si četla bulvární články. Mě to zprvu otravovalo, protože já jsem svůj telefon měla dostat až o několik měsíců později, ale teď už jsem si zvykla. Natáhla jsem krk, abych přes všechny ty rodiny a teenagery shánějící školní potřeby viděla, přičemž jsem se ještě musela vyhýbat nákupním taškám a naditým kabelkám.

„Támhle je!" řekla jsem a šťouchla do Audrey.

Jenna stála vedle kovové lavičky nedaleko toho pojízdného stánku, vlasy po ramena měla obarvené namodro, namísto černo-růžového melíru, co měla v červnu. Jinak ale vypadala pořád stejně – vybledlé džíny a tričko s motivem z kresleného seriálu Angry Little Asian Girl.

Když jsme k Jenně došly, samým vzrušením jsem se jí div nevrhla do náruče. Pak jsem se ale zarazila, protože Jenna si na projevování emocí moc nepotrpěla.

„Jedno objetí," prohlásila. Zaskočilo mě, když mě i Audrey vzala kolem ramen a stiskla. Trvalo to jen krátký okamžik, ale bylo to dobré znamení.

„Páni," řekla jsem, zatímco se mé srdce naplňovalo úlevou a radostí. „Musely jsme ti opravdu chybět."

Audrey neřekla nic. Stačil mi jeden pohled na to, jak s pevně sevřenými rty zírá do telefonu, a znejistěla

jsem. Jenna byla ráda, že je zase s námi, zato Audrey se tvářila, že by radši byla někde jinde.

„Tak jak bylo v Texasu?“ zeptala jsem se, abych to ticho prolomila. „Vsadím se, že tam není nic jako v Kalifornii.“

Jenna se posadila na lavičku a pokrčila rameny. „Je to tam jiný. To jo.“ Zapátrala ve své olivově zelené tašce. „Přivezla jsem suvenýry.“

To Audrey zaskočilo. „Opravdu?“ Posadila se vedle Jenny, konečně se usmála a odložila telefon.

„Tohle je pro Keiko.“ Jenna mi podala tabulku čokolády.

„Jednooblastní tmavá čokoláda,“ přečetla jsem nahlas nápis na obalu. „Z Madagaskaru! Páni! Díky moc!!“

Jenna se zazubila. „Ty děláš, jako by tě bylo těžké potěšit.“

Audrey se posunula a promnula si ruce. Snažila se nepůsobit nedočkavě.

Jenna podala Audrey krabičku. Posadila jsem se po Jennině druhém boku a sledovala, jak Audrey z krabičky strhla víko. Zalapala po dechu a pozvedla robustní růžovou kovovou skříňku na zámeček. „Boží!“

„Už si tu svoji flashku nebudeš muset schovávat do krabiček od tampónů,“ řekla Jenna.

„Když už je o tom řeč," pravila Audrey a ukázala na mě. „Pochlub se Jenně!"

„Konečně jsem to dostala, asi dva týdny poté, co jsi odjela do Texasu," prohlásila jsem s jistou hrdostí. Audrey to poprvé dostala v šestce. Varovala mě, že to může chvíli trvat, než se to ustálí. Zatím jsem to podruhé nedostala.

Jenna se na mě podívala a pozvedla levé obočí.

„Něco takovýho jsem ti nechtěla psát," vysvětlila jsem. „Ty už jsi to dostala?"

Jenna se začervenala a zavrtěla hlavou. Nebyla jsem si jistá, jestli to znamená, že ne, nebo o tom jenom nechtěla mluvit. Jenna si svoje soukromí dost chránila.

„Tohle je úžasný." Audrey si schránku otevřela. „Mám hrozný strach, že mámu chytne to její vzácné, ale o to urputnější nutkání uklízet, a že vyhází všechno, co pod tím umyvadlem najde."

Audrey se o počítač musela dělit se svým příšerným bratrem. Všechny své příjemné vzpomínky a úvahy si zapisovala do deníku, jenže se nechtěla vystavovat riziku, že ho Conner najde a použije proti ní.

Tudíž si všechno ukládala na flashku, kterou schovávala ve společné koupelně do krabičky od tampónů. Ta skrýš byla opravdu důmyslná.

„Díky, Jenno," řekla Audrey.

Jenna se usmála. Šťouchla jsem do Jenny a ta mi to oplatila.

To mi spadl kámen ze srdce. Tak *tomuhle* se říká perfektní shledání! Zase jsme byly pohromadě a ten divný pocit z toho, že je jedna z nás pryč, zmizel. Pochopitelně bychom byly radši, kdybychom léto strávily společně, ale Audrey a já jsme si to i tak užily.

Zkoukly jsme spoustu filmů, nonstop jsme si povídaly o tom, jak to asi bude vypadat v sedmičce, a Audrey mi mockrát udělala manikúru. Přelil se přese mě pocit viny, ale ten jsem hned zase potlačila. Tuhle chvíli jsem si chtěla náležitě vychutnat. Audrey si s dárkem od Jenny chvíli pohrávala a na leskem potřených rtech se jí vyloudil úsměv. Já a Jenna jsme se o sebe opřely rameny. Nehodlala jsem si to nechat ničím zkazit.

„Mám pro vás ještě jednu novinu," prohlásila Jenna.

dva

S vytřeštěnýma očima jsem se k Jenně otočila. „Opravdu? O co jde?“

„Počkej!!“ Audrey skočila před nás a zvedla ruku. „Za prvé, téma!“

Obě mé nejlepší kamarádky se otočily mým směrem. Každý rok jsem pro nás vymyslela nějaké téma. Třeba rok samolepek ve třetí třídě, kdy jsme sbíraly nálepky a vyměňovaly si je. Minulý rok to byl Hajao Mijazaki, to jsme si pustily tolik jeho filmů, kolik jsme jenom mohly, a sbíraly figurky jeho postaviček. Já zbožňovala *Mého souseda Totoro*, Jenna se nemohla nabažit *Princezny Mononoke* a Audrey se zase zamilovala do *Doručovací služby čarodějky Kiki*.

„No, letos nám bude třináct,“ začala jsem.

„My víme,“ rýpla si Audrey.

„Nechej Keiko domluvit,“ pokárala ji Jenna, aniž by si všimla naštvaného pohledu, který po ní Audrey vrhla.

Odkašlala jsem si. „Když už jsme v sedmičce, můžeme se zapsat do všech kroužků, co se nám zamanou.“ Jako šesťačky jsme měly nabídku značně

omezenou. „Tenhle rok budou naším tématem prožitky! Každá z nás si vybere jeden kroužek, kam se zapíšou i ty zbylé dvě. Budeme tak chodit na tři různé kroužky, ale, což je zásadní, budeme pořád všechno prožívat společně! Čekají nás nová dobrodružství!“

„Super,“ řekla Jenna.

„Počkej!“ Audrey zamávala rukama.

Jenna a já jsme se na Audrey podívaly.

„Podle mě je téma zážitků skvělý,“ prohlásila Audrey. „I ty společný dobrodružství. Ale napadá mě něco, co je ještě víc vzrušující.“

„Copak?“ podivila jsem se.

„Kluci!“ Audrey si přitiskla obě ruce na hrudník.

Já na ni zamrkala, netušila jsem, co na to říct.

„Co je to za téma?“ podivila se Jenna. „Navíc témata pro nás přece vymýšlí Keiko a to její je bezvadný.“

Audrey ruce zase svěsila a zamračila se.

„Ne, ne,“ řekla jsem a postavila se vedle Audrey. Konečně vůči Jenně trochu pookřála a já nechtěla dovolit, aby to cokoliv zkazilo. „Je to dobrý! Je to skvělý téma.“

„Vážně?“ podivila se Jenna.

„Jen se zamysli,“ řekla jsem jí. „Najdeme si svoje první kluky. Společně!“ Audreyin nápad se mi začínal zamlouvat. „Budeme moct chodit na rande v šesti! Jen si představte, jak se společně líčíme, vybíráme

si oblečení a pak všechno společně probíráme. Jako to píšou v těch Audreyiných časopisech!“

Audrey se do mě zavěsila. „Vidíš? S Keiko jsme zajedno!“

Audrey byla klukama odjakživa posedlá. Od pětky byla zamilovaná už do tolika, že jsem to přestala počítat. Zato já jsem si teprve letos v létě všimla, že u mě někteří kluci vyvolávají pocit, jako bych se přejedla čokolády. U pojízdného stánku s rychlým občerstvením Heart & Seoul třeba pracoval jeden moc roztomilý kluk.

Audrey se ho zeptala, kam chodí do školy, protože mi prý chtěla pomoct se s ním sblížit. Zprvu jsem se zhrozila, ale pak převládlo zklamání, když vysvětlil, že pochází ze Seattlu a že je tu jenom přes prázdniny.

Nad představou, že si někoho najdu, jsem se tudíž rozplývala jako čokoláda na hřejivém slunku. Jenna ovšem bude klást odpor. Vždycky z nás byla ta praktická, ta rozumná, ta, co se dobře učí. Celá napjatá jsem čekala, že něco namítne, ale ona jen pokrčila rameny.

„Do těch kroužků se můžeme zapsat i tak,“ navrhla jsem kompromis.

„Svět nám leží u nohou!“ oznámila Audrey a já se neubránila smíchu. Krátce jsem se podívala na Jennu, které rty ucukly do nepatrného úsměvu.

Minulý rok jsem na semináři z literatury seděla s Audrey v jedné lavici a učitelka tak urputně bojovala proti klišé frázím, až je Audrey začala naschvál používat. Pochopitelně ne v její přítomnosti.

„Téma máme dohodnuté, tak přejděme k důležitějším věcem! Co jsi celé léto dělala?“ zeptala jsem se Jenny.

„Nic moc.“

„O hodně jsi přišla,“ vyhrkla Audrey. „Conner a jeho kámoši párkrát odjeli tábořit, takže jsme s Keiko měly celý dům pro sebe. O prázdninách jsme tam přespávaly čtyři noci po sobě! A hned dvakrát! Jako bychom byly sestry.“ Audrey se na mě usmála. „Hned bych tě brala místo Connera.“

Zazubila jsem se. „Ale teď už jsme zase všechny pohromadě! Tenhle rok bude nejlepší!“

„Áááách!“ vyjekla Audrey a zatáhla nás za sebou dál na chodník. „Zrovna jsem dostala suprovej nápad! Pojďme se podívat na šaty.“

„Já mám oblečení dost,“ řekla Jenna.

Audrey Jennu probodla pohledem. „*Ty* že sis koupila něco na sebe?“

Z nás tří se Jenna o módu zajímala nejmíň.

„Táta mi pořád chtěl něco kupovat,“ řekla Jenna a přehodila si tašku přes rameno. „Jako by mi nové oblečení a notebook mohly vynahradit, že nebude doma.“

Jenna o rozvodu rodičů moc nemluvila, ale když už na to došlo, nikdy jsem nevěděla, co mám říct.

Nerada jsem ji viděla takhle smutnou.

„Ty máš *ještě* novej notebook?“ Z Audreyina hlasu byla patrná závist. S penězi si sice většinou hlavu lámat nemusela, ale vlastní počítač si nevydupala.

„No, na tom nezáleží, protože tohle není do školy. Alespoň ne úplně.“ Audrey luskla prsty. „Za mnou.“

Jenna a já jsme se vydaly za Audrey, která se zastavila před malým butikem jménem Whispers. Ve výloze stály bezhlavé figuríny s flitrovanými šaty, co se hodily spíš pro naše mámy.

„Pojďte,“ vybídla nás Audrey a s úsměvem od ucha k uchu do obchodu vešla.

Když jsme dveřmi procházely, ozvalo se tlumené zvonění a my na kůži pocítily chlad klimatizace. Audrey se hned začala přehrabovat v šatech na jednom ze stojanů.

Ohlédla jsem se na Jennu, která si tašku přendávala z jednoho ramene na druhé. „Takže, chtělas nám něco říct?“

Jenna se usmála a přikývla.

„Co říkáte na *tyhle*?“ zeptala se Audrey a pozvedla několik šatů, které byly natolik nóbl, až jsem si byla jistá, že si je nebudu mít kam vzít. Jedny z nich na sobě měly korálky a působily těžce.

„No, nejsou hezký?“ Netušila jsem, co měla Audrey v úmyslu. „No tak. Vyzkoušejte si je!“

Když na nás prodavačka za pultem kývla, odvedla nás Audrey do té největší převlékací kabinky.

„Co tady děláme?“ zeptala jsem se, když za námi zatáhla závěs. „Prosím, jen mi neříkej, že sedmačky se podle tebe oblíkají takhle.“

„Dvě slova,“ řekla Audrey. „Podzimní ples!“

Na PV Middle se pro sedmáky a osmáky pořádal dvakrát do roka ples, na podzim a na jaře. Oba plesy zároveň sloužily jako sbírka, vybíraly se tam prostředky na školní knihovnu nebo dresy basketbalového týmu.

„Abych v tom měla jasno,“ vzala jsem si slovo. „My si tu teď zkoušíme šaty na podzimní ples?“

Audrey přikývla.

„Neměly bychom si nejdřív najít někoho, s kým tam půjdeme?“ Ohlédla jsem se na Jennu a čekala, že mě podpoří, jenže ona si zrovna prohlížela dvoje šaty.

„Ano! To rozhodně!“ přitakala Audrey. „To je taky součást plánu, CupKeiko!“

„Neříkej mi tak,“ ohradila jsem se a zamračila se.

„Já ti tu přezdívku vymyslela!“

„V první třídě.“ Dřív jsem ji měla ráda.

Audrey mi jméno spojila s cupcakem, protože jsem jí prý připadala tolik sladká, ale poslední rok

mi ji její přihlouplý bratr znechutil, protože mi začal říkat Bublanino nebo Bábovko.

„Oukej, máš pravdu," uznala Audrey. „Už se nemůžeme chovat jako děcka! Musíme přijmout život teenagerů. *Najdeme* si kluky a půjdeme na podzimní ples!"

„Ale co když si je jen tak nenajdeme?" zarazila jsem se. „Neměly bychom mít nějaký plán? Během září bychom si mohly zmapovat možnosti. Během října a listopadu se pak s nejperspektivnějším kandidátem seznámíme. A když půjde všechno dobře, ke konci roku už spolu budeme chodit. Možná bychom to měly nechat až na jarní ples." To se zdálo daleko realističtější.

„Nepromarním celý rok bez kluka," namítla Audrey. „Prostě si ty šaty vyzkoušej, Keiko. Z legrace!"

Ohlédla jsem se na Jennu a doufala, že mě podpoří, ale ta už si sundávala tričko i rifle.

„V těch sportovních podprsenkách vypadáš plochá jako prkno," řekla Audrey Jenně. Nejspíš by ještě něco dodala, ovšem Jennin pohled ji umlčel.

Otočila jsem se čelem ke zdi, sundala jsem si mikinu a jedním plynulým pohybem jsem hned vzápětí popadla nejbližší šaty. Měla jsem to dobře natrénované ze školních šaten. Zkusila jsem si šaty zapnout, jenže to až ke krku nešlo. Podívala jsem se do zrcadla. Světle modrá hezky kontrastovala s mými

tmavě hnědými vlasy. Lesklé korálky se mi nakonec celkem líbily. Audrey měla dobrý vkus i v obchodě pro dospělé. Ale kvůli těm tenoučkým ramínkům jsem si připadala jako nahá. Šaty sice měly projmutý střih, ale jakmile jsem se předklonila, vykoukla moje konfekční podprsenka za dvanáct dolarů, která se navíc taky vyhrnula, a dala tak celému světu na odiv moji hruď.

Rychle jsem se rukou zakryla. Jenna už si první šaty, černé a přiléhavé, stačila sundat a zapínala si další. Jenže hluboký výstřih nešel moc dohromady s její atletickou figurou. V zrcadle jsme se jedna druhé podívaly do očí a jí cukly rty. Já se udržela a nezačala jsem se chichotat.

Audrey se k nám otočila, oblečená do přiléhavých, bledě růžových šatů. Vypadala jako baletka.

„Ach, Audrey," řekla jsem. „Tobě to tak sluší. Kolik to stojí?"

Audrey se podívala na cenovku a zalapala po dechu. „Pět set!"

„Dolarů?" vyjekla Jenna. Svoje šaty si opatrně svlékla, jako by se bála, že je roztrhne. To bylo celkem pochopitelné. Já následovala jejího příkladu a svoje šaty jsem si taky pomalu sundala.

Když jsem je věšela na ramínko, slyšela jsem, jak si Audrey odfrkla.

„Neměj strach," ujistila jsem ji. „Máme spoustu času. Nejdřív si seženeme kluky a pak najdeme perfektní šaty."

Obchodu Whispers a tamním předraženým, nóbl šatům jsme daly sbohem a došly jsme k velké vodní fontáně s pohodlnými židlemi. Audrey a já jsme se uvelebily na proutěné pohovce pod zeleno-modrým slunečníkem. Sotva jsem však na polštář s modrými proužky dosedla, té volby jsem litovala. Jenna postávala u tří oranžových židlí s rukama založenýma na hrudi.

Zamávala jsem na ni a vysvětlila jsem: „Chci sedět ve stínu."

Posunula jsem se na stranu a Jenna se posadila vedle mě. Trochu jsme se tam mačkaly. Dřív jsme si všechny tři vždycky sedávaly na židle postavené přímo před fontánou. Tohle léto jsme ale s Audrey začaly dávat přednost téhle pohovce a já si až teď uvědomila, že se na ni tři nevměstnáme.

Doufala jsem, že proti tomu Audrey nebude nic mít. Nechtěla jsem, aby se Jenna cítila odstrčená.

„Dívala ses přes léto na nějaký filmy?" zeptala jsem se Jenny a opatrně jsem si ruku položila do klína, abych ji nedloubala loktem. Pořádně jsem se k ní nemohla otočit čelem, tak jsme všechny tři koukaly před sebe.

Na vlastní kůži jsem pocítila, jak Jenna pokrčila rameny. „Ani ne. Co vy?“

Audrey se předklonila, abychom měly trochu víc prostoru.

„My jich viděly hafo, obzvlášť když započítáš ty, co jsme si pouštěly u nás,“ odpověděla Audrey Jenně. „Vzpomínáš, jak byla CupKeiko, teda... chci říct Keiko, zažraná do těch nudnejch černobílejch filmů? Tak jsem ji přesvědčila, aby zkusila lepší retro filmy, z osmdesátek.“

„Jaký třeba?“ zeptala se Jenna.

„Filmy od chlápka jménem John Hughes. *Snídaňový klub* byl naprosto úchvatný, ale myslím, že Keiko se líbila *Kráska v růžovém*.“

„Nikdy jsem o nich neslyšela,“ poznamenala Jenna tiše.

„Můžeme se na ně podívat ještě jednou s tebou,“ navrhla jsem. „Nebo si pustíme nějaký jiný. Všechny jsme totiž nestihly.“

Mně se černobílé filmy pořád líbí, i když Audrey připadají nudné. Ale líbily se mi i ty, co jsme si pouštěly přes léto. Audrey měla pravdu.

Kráska v růžovém byla nejlepší. O Andie, hlavní postavu, se ucházeli dva kluci: její nejlepší kamarád Duckie, který byl trochu podivín, ale byla s ním legrace, a jeden zbohatlík jménem Blane, ten zase

patřil do party snobů. Potom, co ji Blane kvůli těm svým pitomým kamarádům odkopl, si uvědomil, že udělal hroznou chybu. Když se jí na školním plese omluvil a vyznal jí lásku, bylo to hrozně romantické. Na konci filmu si dali perfektní pusu.

To bych taky ráda zažila. Jestli se měl Audreyin plán na letošek vyplnit, chtěla jsem kluka-romantika a dokonalý první polibek.

tři

Chvíli jsme sledovaly kolemjdoucí zákazníky a nechaly mezi sebou rozhostit příjemné ticho, jako to nejlepší kamarádky někdy dělávají.

Teplým vzduchem se nesla vůně opalovacího krému a růží.

„Takže," ujala se Audrey slova a položila si nohy na stolek postavený před pohovkou, „jaký vlastnosti by měli vaši kluci mít?"

Toho svého jsem si představovala jako kombinaci Blanea a Duckieho z *Krásky v růžovém*. „Romantik, vtipný, sladký, aby se s ním dalo mluvit a aby byl roztomilý," řekla jsem. „Prostě dokonalý."

„Dokonalost je nedosažitelná laťka," namítla Jenna a zatahala se za pramínek modrých vlasů.

„Dobře, tak dokonalý být nemusí," připustila jsem. „Potřebuju jenom někoho, kdo bude pravý opak Connera."

„Keiko může mít, co se jí jen zachce," řekla Audrey Jenně. Pak se otočila čelem ke mně. „Štěstí musí jít člověk naproti. To si nenech od nikoho rozmluvit."

Ohlédla jsem se na Jennu, která se na Audrey zamračila. Rychle jsem změnila téma. „A co ty, Audrey?“ zeptala jsem se. „Co hledáš ty?“

„Já už mám jasno, koho bych chtěla.“

„Už?“ podivila jsem se. Asi mě to nemělo překvapit.

Audrey byla pořád do někoho zaláskovaná. Ale touhu s někým oficiálně chodit a vymetat s ním tancovačky teď projevila poprvé.

Odmlčela se, načež se šibalsky usmála. Jenna si kolem prstu omotala roztřepenou nitku ze svého trička. Kývla jsem na Audrey.

„Elliota Oxforda,“ oznámila.

Jenna za nitku škubla s takovou silou, až jí na lemu trička zůstala drobná dírka.

„Opravdu?“ podivila jsem se.

„Co má být?“ Audrey zněla popuzeně. „Myslíš snad, že na něj nemám?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jenom mi nepřipadá jako tvůj typ. Chci říct, není to tak trochu šprt?“ Ohlédla jsem se na Jennu, která loni prospěla s vyznamenáním. „Bez urážky.“

„Ty se s ním znáš?“ zeptala se Jenna Audrey.

„Ani ne, ale minulý rok jsme spolu chodili na tělák a před pár týdny jsem na něj narazila, když jsem byla s mámou nakupovat. Je roztomilej! Takovým mimoňským způsobem.“

Ohlédla jsem se na Jennu, která zírala na díru na svém tričku. Cítila jsem to podobně. Ani mně se dvakrát nechtělo Audrey zase vypomáhat s nějakým jejím idolem. Loni nás Audrey umluvila, abychom slídily kolem skříňky Nicka Vandrowa. Buďto si nás nikdy nevšiml, nebo nás jenom ignoroval. O pár měsíců později, když se jí začal líbit Jason Hatami, jsme zase každý víkend chodily do železářství jeho otce, kdyby se tam snad Jason ukázal. Což se nestalo. A na kladiva se člověk taky nemůže chodit dívat pořád dokola.

Koho by napadlo, že jich existuje tolik druhů?

„Už musím domů," prohlásila Jenna.

„Vždyť jsme ještě nic nejedly," namítla jsem.

Jenna vstala a přehodila si tašku přes rameno.

„Pojedeš busem?" zeptala jsem se.

„Jsem tu na kole." Jenna ukázala na parkoviště vepředu, kde byly stojany na kola. „Tak počkat. Vy dvě jste přijely busem?"

„Naši nám to konečně dovolili." Když Jenna sklopila zrak k zemi a zamračila se, dodala jsem: „Chtěly jsme ti o tom říct."

„A taky bychom ti to řekly, kdybys nám nepřestala odepisovat," poznamenala Audrey.

„Já nepřestala," namítla Jenna. „To vy dvě."

„Jenom těch posledních pár týdnů," vyhrkla jsem. „Všechno si to ale můžeme říct teď!"